

ԻՑՄԷՐ ԽԱՅԵԱՄԻ ՔԱՌԵԱԿԵՆՐԸ

Ա

Եթէ աղօթքին մարդբիտներովը երբեք մանեակ չհիւսեցի ,
Այլ եւ Գենէ չծածկեցի մեղքերու այս փռչին որ դէմքս կ'աղտոտէ .
Եւ անա ինչու յոյսս չեմ կտրած քու Գթութենէդ ,
Որովհետեւ երբեք չըսի թէ Մին երկուք էր :

Բ

Հաւաքոյն յէ՞ ի՞մ գաղտնի մտածումներս Գեղի յայտնել գինեման մը մէջ
Գան թէ Մէհրապին առջեւ առանց Գու Ներկայութեանդ երկրպագել .
Ո՛վ դուն Առաջինն ու Վերջինը բոլոր էակներուն ,
Տուր ինձի Գոհութիւնը կամ Ներկիւնքը , ըրէ ինձի ինչ որ կ'ուզես :

Գ

Ո՛վ դուն որ քեզ իմաստուն կը կարծես , գինովցողները մի՛ ապաւնել .
Մէկդի ճգէ հպարտութիւնն ու խաբերայութիւնը :
Ճաշակելու համար յաղթական անդորրութիւնն ու խաղաղութիւնը ,
Դէպ ի անարդուածները , դէպ ի ռոտինադոյնները խոնարհէ՛ :

Դ

Որքան ալ ինքնավստահ բլլատ եւ ամուր , ո՛չ մէկուն ցաւ մի՛ պատճառել ,
Թող ո՛չ մէկը քու բարկութեանդ բեռը կրելու չհնթարկուի .
Եթէ կայ քու մէջդ ցանկութիւնը յաւիտեական խաղաղութեան ,
Դուն միեակդ տառապէ՛ , առանց որ քեզ , ով դո՛ս , կարենան դահճ համարել :

Ե

Գանի որ ոչ ոք այստեղ չի կրնար քեզի վաղորդայն մը երաշխու լել
Գու սիրով հիւանդ սիրտդ երջանիկ ըրէ հիմա :
Հուսնին լուսովը՝ գինի խմէ՛ , որովհետեւ այդ աստղը
Վաղը մեզ պիտի փնտռէ ու չպիտի գտնէ :

Զ

Քուրանը , զոր մարդիկ գերագոյն բառը կ'անուանեն ,
Ասին ստեղծելու կարգան , բայց ո՞վ կայ որ զայն անդադար կարգայ .
Ա՛հ , Բաժակին գծերուն , վրայ պաշտելի բնադիր մը փորձողուած է
Զոր , աչքին տեղ , բերանն է որ գիտէ կարգալ :

Է

Մենք ու գինին ու գինեման հոտաբանն ու մեր գինովի մարմինները ,
Անոց հնք գթութեան յոյսին ու պատուհասի սարսափին .
Մեր հոգիներն ու մեր սրտերը , մեր բաժակներն ու մեր մորուրով արսատուրած
Զգեստները անկախ են հողէն ու հուրէն ու ջուրէն :

Ը

Այս աստուրներն վրաք լաւագոյն է որ քիչ մարդ բարեկամ ընեն քեզի .
Ինքզինքէդ զուրս մի՛ հլլեւր՝ բաց լի միայն կարճ տեսութեանց համար .
Ան որուն բազուկը քեզի նեցուկ մը կը թուի ,
Լաւ քննէ՛ , ու զգուշացիր :

Թ

Այս անօթը, ինձի նման , ցաւագին սիրահար մը եղաւ աստեղով .
Անյազոյէն հակեցաւ դէպ ի դէմք մ'անուշակ :
Այս կանթը զոր կը տեսնես իր ունի ի վար ,
Բազուկ մըն է որ երբեմն սիրուած վզի մը կը փաբէր :

Ժ

Ա՛խ , վա՛յ այն սրտին որուն մէջ կ'երթը բացակայ է .
Որուն վրայ սէրը , հրճուակ'նք սրտին , իր հրապոյտը չի ներգործեւր .
Այն որը զոր ստանդ սիրելու կ'ա՛յցընես
Արժանի չէ որ արեւէն յուսաւորուի եւ լուսինէն մխիթարուի :

ԺԱ

Այսօր կը վերընձիւղի երկսասարգութեան եղանակը .
Կը ցանկամ ճաշակել սա գինին որո՞նք կը բղխի իմ բուրբ բերկրանքս .
Մի՛ ապականել զիս , կծու իսկ ըլլայ , ա՜ն կը մոգէ զիս -
Կծու է , վասն զի կեանքին համեմունքն :

ԺԲ

Դուն այսօր ո՛չ մէկ իշխանութիւն չունիս վաղուան վրայ .
Վաղորդային անձկութիւնը անօգուտ է .
Եթէ սիրտդ քնմբտ չէ , ներկան իսկ մի՛ հոգդ ընես .
Գիտե՞ս թէ ինչ պիտի աբժեհ այն օրերը զոր դեռ ունիս ապրելու :

ԺԳ

Ահա հիմա աշխարհիս հա ալ քիչ մը կարելութիւն երջանկութեան .
Ամէն մէկ կենդանի սիրա մենութեան կարօտը կը զգայ .
Ամէն մէկ ոտի վրայ մ'ովսէսի սպիտակ ձեռքը կ'արծեալ կ'երեւայ .
Ամէն մէկ զիւրեւ յարծեալ Յիսուսի շունչովն է ոգեւորուած :

ԺԴ

Այն որ ճշմարտութեան պտուղին իրեն համար աճիլն ու հասունանալը չէ տեսած ,
Հաստատ տաքով մը չի քայլեր Ծամբէն :
Այն որ Գիտութեան ծառը դէպ ինքը հակեցուց ,
Գիտէ թէ այսօրը երկիւռան պէտ է , ու վաղը՝ նման արագին օրուան :

